

Strona pozwana: Parlament Europejski i Jerzy Buzek (Bruksela, Belgia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, Jerzego Buzka, z dnia 2 marca 2010 r. o utracie przez skarżącego prawa do otrzymywania dziennej diety na utrzymanie przez okres 10 dni oraz decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2010 r. i Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 31 sierpnia 2011 r. stwierdzających niedopuszczalność wniosku skarżącego dotyczącego skorzystania z immunitetu parlamentarnego; i
- posiłkowo, uznanie, że żadna z wyżej wymienionych decyzji nie jest ważna lub nie powinna zostać wydana.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 8 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (Dz.U. 2010, C 84, s. 99), jako że wystąpienie w dniu 24 lutego 2010 r. zostało wygłoszone przez skarżącego w charakterze posła do Parlamentu Europejskiego. Jako takie rozpatrywane wystąpienie obejmowało uwagi o charakterze politycznym, a kwestią zasadniczej wagi jest to, aby poseł do Parlamentu Europejskiego mógł swobodnie zabierać głos.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia wolności słowa ze względu na niewzięcie we właściwy sposób pod uwagę art. 9 ust. 3 regulaminu Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2011, L 116, s. 1).
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do niezawisłego i bezstronnego sądu, określonego w art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, gdyż jakiegokolwiek uczestnictwo Przewodniczącego Parlamentu w procesie decyzyjnym w niniejszej sprawie lub kogokolwiek innego, kto był obecny podczas sesji plenarnej w dniu 24 lutego 2010 r. i wyraził swój pogląd, stanowi przeszkodę dla udziału w takim procesie.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący błędnej wykładni art. 152 ust. 1 i art. 153 regulaminu Parlamentu Europejskiego, gdyż sankcje przewidziane w tym drugim przepisie muszą być interpretowane w kontekście słów wprowadzających, odnoszących się zasadniczo do przypadków poważnego zakłócenia obrad lub prac „[...] z naruszeniem zasad określonych w art. 9 [...]”.

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2011 r. — Hassan przeciwko Radzie

(Sprawa T-572/11)

(2012/C 25/106)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Samir Hassan (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: adwokaci E. Morgan de Rivery i E. Lagathu)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), nieważności:
 - decyzji wykonawczej Rady 2011/515/WPZiB z dnia 23 sierpnia 2011 r. dotyczącej wykonania decyzji 2011/273/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii, w zakresie, w jakim dodaje ona nazwisko S. Hassana do wykazu stanowiącego załącznik do tej decyzji Rady 2011/273/WPZiB z dnia 9 maja 2011 r. w sprawie środków ograniczających wobec Syrii;
 - rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 843/2011 z dnia 23 sierpnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 442/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii, w zakresie, w jakim dodaje ono nazwisko S. Hassana do wykazu stanowiącego załącznik II do rozporządzenia Rady (UE) nr 442/2011 z dnia 9 maja 2011 r. dotyczącego środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii;
- naprawienie, na podstawie art. 268 i 340 TFUE, szkody poniesionej przez S. Hassana na skutek podjęcia wobec niego środków ograniczających i w związku z tym:
 - uznanie odpowiedzialności pozaumownej Rady Unii Europejskiej za szkody poniesione i przyszłe oraz za krzywdę;
 - przyznanie S. Hassanowi kwoty 250 000 EUR miesięcznie, począwszy od dnia 1 września 2011 r., celem naprawienia poniesionej przez niego szkody;
 - przyznanie S. Hassanowi symbolicznej kwoty 1 EUR tytułem doznanej krzywdy i

- zasądzenie od Rady Unii Europejskiej odszkodowania za przyszłe szkody;
- w każdym razie obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Radę w ramach oceny okoliczności faktycznych i wynikającego z tego naruszenia prawa.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa własności i zasady proporcjonalności.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia domniemania niewinności strony skarżącej.
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez Radę własnych wytycznych w zakresie wykonywania i ewaluacji środków ograniczających w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa.
- 6) Zarzut szósty dotyczący nadużycia władzy przez Radę.
- 7) Zarzut siódmy dotyczący naprawienia szkody spowodowanej przez bezprawne środki podjęte przez Radę.

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2011 r. — JAS przeciwko Komisji

(Sprawa T-573/11)

(2012/C 25/107)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: JAS Jet Air Service France (JAS) (Francja) (przedstawiciel: T. Gallois, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 sierpnia 2011 r. w sprawie REM 01/2008 w zakresie, w jakim Komisja:

- stwierdziła, że nie występuje sytuacja szczególna;

- oddaliła wniosek o umorzenie należności celnych przywozowych w kwocie 1 001 778,20 EUR, złożony przez spółkę JAS Jet Air Service w dniu 24 stycznia 2008 r.;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia w ten sposób, że Komisja oparła się na względach o charakterze hipotetycznym.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do obrony w ten sposób, że Komisja nie zwróciła się do władz krajowych o okazanie oryginałów lub kopii zgłoszenia celnych dotyczących wniosków o obniżkę, podczas gdy na podstawie tych dokumentów możliwe było wykazanie, że miała miejsce kontrola fizyczna.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący nieprawidłowego prowadzenia postępowania w sprawie w ten sposób, że Komisja odwróciła ciężar dowodu, przyjmując — na podstawie twierdzeń władz krajowych, wedle których zgłoszenia celne zaginęły — że nie zostało wykazane, by krajowe organy celne dokonały fizycznej kontroli towarów. Skarżąca twierdzi, że Komisja nie może powoływać się na to zaniechanie władz krajowych na szkodę skarżącej.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 239 wspólnotowego kodeksu celnego ⁽¹⁾ w ten sposób, że Komisja ograniczyła zakres zastosowania pojęcia sytuacji szczególnej.
- 5) Zarzut piąty dotyczący błędów w zakresie ustalania stanu faktycznego oraz rażących błędów w ocenie, polegających na tym, że Komisja przyjęła, że nie występuje sytuacja szczególna w rozumieniu art. 239 wspólnotowego kodeksu celnego, podczas gdy skarżąca znalazła się takiej samej sytuacji, jak pewien niderlandzki spedytor, którego sytuacja została przez Komisję uznana za szczególną.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1).